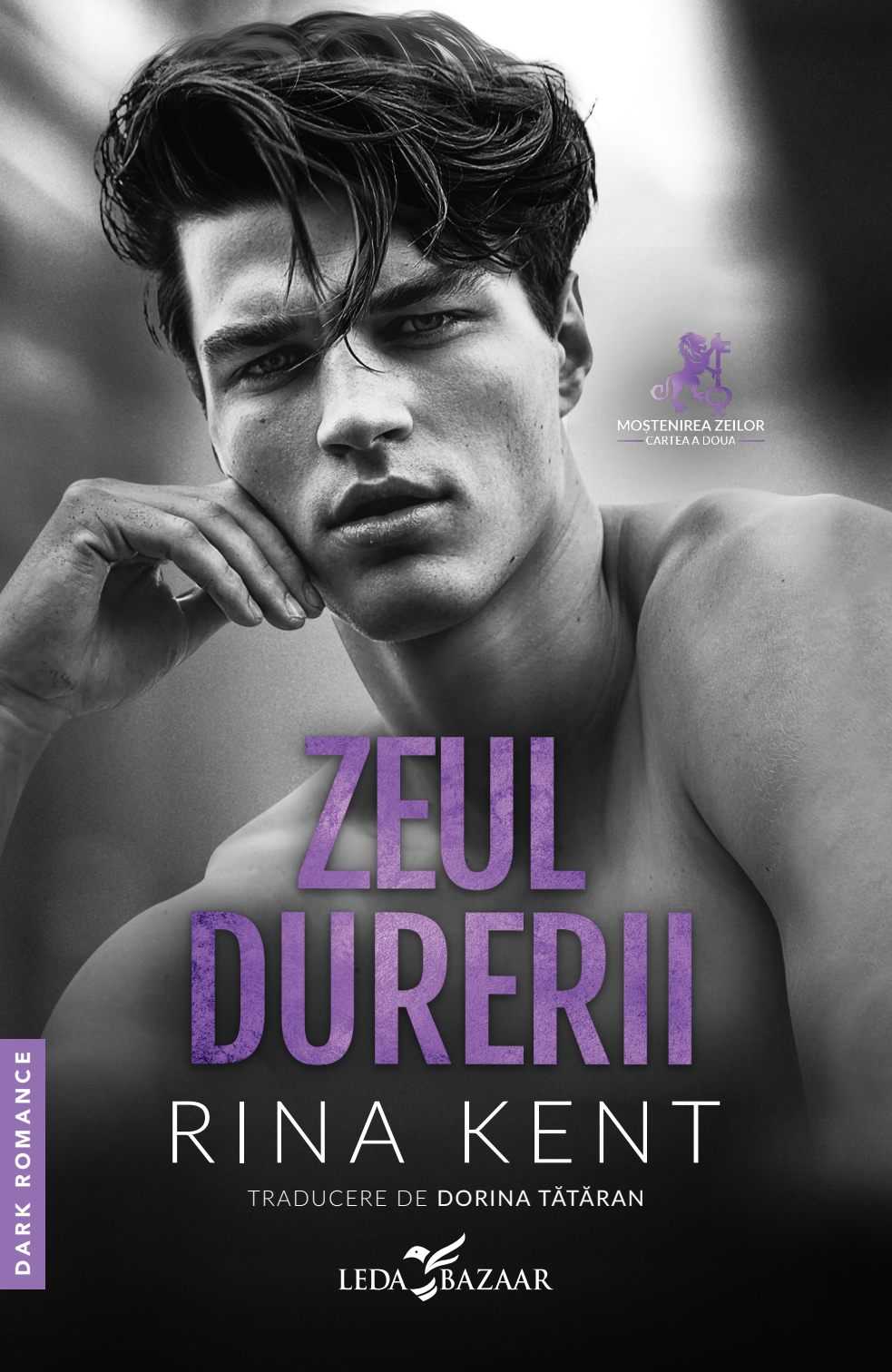




MOSTENIREA ZEILOR
— CARTEA A DOUA —

ZEUL DURERII

RINA KENT

TRADUCERE DE DORINA TĂTĂRAN

LEDA  BAZAAR

DARK ROMANCE

UNU

Annika

E CINEVA ACOLO.

Sau *mai mulți* cineva.

Sunetul respirației lor greoaie pătrunde din afara camerei, urcând tot mai mult în staccato, de parcă ar fi un animal rănit.

Un animal sălbatic.

Deschid ochii brusc și mă dau jos din pat, netezindu-mi părul astfel încât să-mi ajungă până la șale. Apoi îmi trag în jos cămașa de noapte mov, care abia îmi acoperă fundul.

Umbrele zăbovesc în colț, răsucindu-se și gemând ca niște bestii înfometate. Singura lumină vine de la becul din balcon, pe care îl las mereu aprins. Nu întind mâna după întrerupătorul veiozei și nici măcar nu încerc să o ating.

Ceva îmi spune că, dacă arunc lumină asupra animalului care se ascunde acolo, situația o va lua într-o direcție urâtă.

Pașii mei sunt neauziți, lucru care la mine se întâmplă în mod natural. Dar să rămân calmă, nu. Este imposibil să-mi controlez tremurăturile care îmi străbat membrele sau transpirația ce îmi curge pe spate, făcându-mi cămașa să se lipească de pielea supraîncălzită.

Nu e-n regulă.

Conacul fratelui meu ar trebui să fie cel mai sigur loc din campus și al doilea cel mai sigur de pe pământ după casa noastră din New York.

Acesta este motivul pentru care el insistă să petrec *anumite* nopți aici. Nu mă amestec în treburile lui, dar știu ce presupun acele nopți – masacru, haos și măcelărirea unor biete suflete.

Așa că cel mai bun loc pentru a mă proteja este chiar sub aripa lui, cu vreo zece bodyguarzi care mă supraveghează.

Știi turnul acela de fildeș în care a stat Rapunzel? Camera mea din complexul Păgânilor – clubul plin de păcate al fratelui meu – este personificarea lui.

La naiba, sunt paznici chiar și sub balcon, așa că, și dacă aş încerca să cobor, tot m-ar prinde. S-ar încrunta, ar mormăi și ar raporta acțiunile mele atât fratelui meu, cât și tatălui meu.

Ab!

Totuși, partea bună este că sunt protejată. Am fost protejată din ziua în care m-am născut în familia Volkov.

Și *sunt* o Volkov.

Aproape că râd de fiorul de teamă ce refuză să mă părăsească. Nu știu cum e în altă parte, dar aici sunt în siguranță.

Bun, orice se ascunde acolo, ar fi bine să fii o pasăre rănită sau ceva banal. Altfel, fii gata să mori!

Draperiile balconului flutură înăuntru, materialul alb fiind învăluit de întunericul nopții, în ciuda luminii slabe.

Mă opresc când ajung la câțiva pași distanță. Am deschis ușa balconului seara trecută?

Nu, nu am deschis-o.

Abordarea logică ar fi să mă întorc și să fug pe hol, să-l chem pe fratele meu sau pe oricare dintre oamenii lui și să mă ascund în cușca mea aurită.

Dar uite care e treaba...

Trăsătura mea toxică este curiozitatea; chiar nu pot dormi noaptea dacă nu-mi satisfac această sete de cunoaștere.

Camera spațioasă – cu pernele pufoase, cearșafurile mov, tapetul sclipitor și tot ce este frumos și plin de farmec – dispare încet în fundal.

Lumina blândă de la balcon este singura mea busolă în timp ce fac un pas înainte.

Soarta lucrează pe căi misterioase.

Încă de când eram mică, am știut că nu aveam să fiu întotdeauna o prințesă protejată care se luptă pentru aprobarea familiei. Că într-o zi urma să mi se întâmple ceva când mă așteptam mai puțin. Doar că nu știam ce avea să fie și ce avea să însemne.

Cu siguranță nu credeam că urma să înceapă în conacul exagerat de păzit și plin de bodyguarzi al fratelui meu.

În clipa când mă apropii de ușa de sticlă întredeschisă, o siluetă întunecată alunecă încet înăuntru.

Sar înapoi, ducându-mi o mână la piept.

Dacă nu aș fi văzut mișcarea alunecoasă prin ușa glisantă, aș fi crezut că această persoană – un bărbat, judecând după constituție – a ieșit direct din noapte.

Este îmbrăcat în negru: pantaloni de trening, bluză cu mânecă lungă, pantofi, mănuși și o mască pe jumătate zâmbet și pe jumătate încruntare.

Un fior îmi șerpuiește pe sub piele când observ detaliile măștii. Jumătatea încruntată este neagră, iar partea zâmbitoare este albă. Amestecul e înfiorător de tulburător.

Totul la el este așa.

Culoarea sumbră a hainelor nu îi ascunde mușchii proeminenți și nici nu reduce puterea absolută a prezenței lui tăcute. Este cineva care face sport, are pieptul musculos și abdomenul definit, dar nu voluminos.

Suficient de musculos să emane putere doar stând acolo.

De asemenea, e înalt. Atât de înalt, încât trebuie să-mi înclin capul ca să-l văd în întregime.

Mă rog, eu sunt cam scundă, minionă. Dar totuși... De obicei nu trebuie să fac atâta efort ca să mă uit la alții.

Ne holbăm unul la altul o clipă, ca două animale înaintea să se ia de gât.

Cele două găuri din masca înfiorătoare îi servesc drept ochi, care sunt întunecați, dar nu negri sau căprui, ci mai degrabă ca întunericul oceanului adânc.

Iar eu mă agăț de această culoare, de această perturbare a aurei negre. Tot o trăsătură toxică a mea este să văd binele din oameni, să nu las lumea să mă facă atât de inumană încât să nu mai pot empatiza cu nimeni.

Este o promisiune pe care mi-am făcut-o atunci când mi-am dat seama în ce fel de lume mă născusem.

Membrele mele continuă să tremure, ritmul fiind în sincron cu bătăile inimii mele, care îmi duduie tot mai repede.

Cu toate acestea, mă silesc să adopt un ton foarte vesel și relaxat:

— Poate că vrei să pleci înaintea să te găsească paznicii...

Cuvintele mi se opresc în gât când el înaintează spre mine.

Câte un pas impunător după altul.

Așadar, ții minte că am zis că prezența lui are putere? Sunt martoră directă a efectelor ei.

Dar m-am înșelat.

Nu e doar putere; e intimidare în cea mai pură formă.

Un ocean ce geme și vuieste pentru a-și elibera ferocitatea.

Nici măcar nu-mi dau seama că am făcut un pas înapoi până când el nu înaintează din nou. De data asta mă țin tare și mă uit fix la el.

— După cum spuneam, probabil că ar trebui să...

Pieptul lui aproape că se ciocnește de al meu când reduce rapid distanța dintre noi. Căldura lui este însoțită de un miros de ceva picant și funingine. A stat lângă un foc sau ceva de genul?

Face încă un pas, iar eu mă dau automat înapoi. Ori asta, ori îl las să se izbească de mine și să mă dărâme ca o tornadă.

— Serios, știi a cui e casa asta?

Vocea mea nu mai este veselă și de mult timp e la fel ca membrele mele.

— Ai cumva o ultimă dorință...

Nu sunt pregătită pentru ce urmează.

Dintr-o mișcare fulgerătoare, își trăneste mâna înmănușată peste gura mea și mă împinge înapoi.

Coloana vertebrală mi se lovește de perete cu o smucitură, făcându-mă să țip, deși înăbușit. Sunetul răsună ca ecoul înfricoșător al unui cântec de leagăn bântuitor.

Masca stă la câțiva centimetri de fața mea.

E ca un episod din cele mai intense și întunecate coșmaruri ale mele.

Este accentuat de apropierea corpului său de al meu și de mirosul puternic de piele.

E tot ce mai pot să inspir.

Iar el este tot ce mai apuc să văd. Ochiul îi sunt într-adevăr albaștri, dar sunt înconjurați de negru. Ca ai unei creaturi mitice.

Am mai văzut ochii ăștia undeva. Dar unde anume?

E greșit că vreau să văd ce e sub mască? Să o smulg și să aflu dacă el este jumătatea care plânge sau cea care zâmbește? Sau ambele?

Cu cât îl privesc mai mult, cu atât respirația mi se poticnește și căldura lui îmi pătrunde în oase.

Nu. Nu se poate.

Pur și simplu nu e cel la care mă gândesc.

Doar ca să fiu sigură, ridic o mână spre masca lui, așteptându-mă să o îndepărtez.

Spre surprinderea mea, nu se mișcă. Degetele îmi alunecă pe marginea zâmbetului înghețat. Dar nu o mai văd ca fiind înspăimântătoare – e doar o acoperire pentru cineva.

Un detaliu monstruos.

O șaradă de sentimente.

Tu ești? întreb cu privirea, iar a lui se îngustează ușor în schimb.

Încerc să dau jos masca, dar, înainte să apuc s-o fac, el îmi îndepărtează mâna. Îmi cade moale pe lângă corp, dar sunt aproape sigură că bănuiala mea este corectă.

Sunt aproape sigură că aş recunoaște acești ochi oriunde, inclusiv într-un univers alternativ.

O bubuitură răsună din afară.

Rămânem amândoi nemișcați.

Se aude din nou, și îmi dau seama că e la ușa camerei mele.

— Domnișoară, ești trează?

Un paznic.

Vocea cu accent rusesc vorbește din nou, cuplată cu o altă bubuitură:

— Am avut o breșă de securitate. Ești bine?

Ochii mei îi întâlnesc pe ai străinului mascat.

Nu, nu e un străin.

E mult mai mult decât un străin.

Tremur în continuare, dar dintr-un cu totul alt motiv.

— Mmm! scot un sunet înăbușit și scurt.

El își intensifică strânsoarea peste gura mea, pătrunzând în spațiul meu cu siguranța unui uragan. Sâni mi se freacă de duritatea pieptului său ori de câte ori trag aer în piept.

— Domnișoară? Intru!

Îl prind de braț pe intrus și îl implor din ochi. El îi mijește pe ai lui până devin niște fante, dar își lasă mâna să alunece încet de pe gura mea. O ține în aer, fantomatic de aproape, probabil ca să mă facă să o închid la loc dacă strig după ajutor.

Dar uite cum stă treaba... trăsătura mea toxică este curiozitatea: nu am nevoie de ajutor, pentru că el nu este o amenințare.

Sau, cel puțin, nu a fost în trecut. În clipa asta nu sunt pe deplin sigură.

— Sunt bine! răspund destul de tare ca paznicul să mă audă.

Sunt surprinsă că nu mă bâlbâi și nici nu par neliniștită, având în vedere situația.

Ușa se deschide puțin, dar rămâne în poziția aceea în timp ce vocea paznicului pătrunde înăuntru:

— Intru să mă asigur, domnișoară.

— Nu! Sunt... sunt goală.

Paznicul își drege glasul, și aproape că îmi pot imagina fața lui încurcată. Știe că țeasta i-ar fi înfiptă într-o țepușă dacă m-ar vedea goală.

Doar dacă nu cumva viața mi-ar fi în pericol.

Și nu e cazul.

Nu cred.

— Chiar sunt bine. Acum mă duc înapoi la culcare. Să nu mă trezești!

Liniște timp de una, două, trei secunde...

— Foarte bine, domnișoară! Dacă e ceva, șeful va veni să te vadă.

Ușa se închide, iar eu expir prelung.

Următoarea mea respirație face ca pieptul să mi se atingă de cel care nu e străin, și mă opresc, uitându-mă în sus la el.

— Șeful pe care tocmai l-a menționat este fratele meu și pe el nu-l pot ține afară cu scuza „sunt goală”. Va intra, pur și simplu, cu ochii închiși, va lua un cearșaf sau ceva de genul, îl va arunca pe mine, apoi își va duce la îndeplinire percheziția. Chiar atât de brutal e, așa că trebuie să pleci înainte să vină el, dacă nu vrei să ai scris pe piatra de mormânt *omorât în bătaie*. A, și ai de gând să stai mult lipit de mine? Poate că par în regulă, dar de fapt e greu să respir când ești în preajmă.

Mă privește impasibil, absolut deloc impresionat sau deranjat de diareea mea verbală. Este un obicei de care încerc să scap, dar e mai greu decât pare.

— Ce mai aștepți? șoptesc. Serios, pleacă, înainte să apară Jeremy! Dacă ai intrat neobservat pe ușa balconului, întoarce-te la fel! Și, ăăă, poate că îmi dai spațiul meu înapoi cândva, cât mai curând?

Întinde o mână înmănușată spre fața mea, făcându-mă să cred că mă va amuți din nou, dar degetele lui îmi cuprind maxilarul.

Nu e amenințător, dar puterea fierbe sub acest gest.

Nu, nu putere.

Control.

Îl emană până la sufocare.

Degetul lui mare îmi mângâie buza de jos, iar buzele mi se deschid pur și simplu.

Inima îmi bate cu putere și mă gândesc că poate visez sau ceva de genul.

Poate că mi-am imaginat atât de multe scenarii în creierul ăsta ciudat, încât universul a hotărât că unul dintre ele ar trebui să devină realitate.

Altfel, de ce m-ar atinge când până acum n-a făcut-o niciodată?

Și nu-mi atinge orice parte. Îmi pipăie buzele.

Are de gând să mă sărute?

Înainte ca ideea să prindă formă deplină, vocea lui gravă, profundă și pe deplin familiară, răsună în aer:

— Vorbești prea mult. Într-o zi, gura asta o să te bage în belele.

Apoi mă eliberează, se dă înapoi și se strecoară pe ușa balconului la fel de ușor cum a intrat.

În cele din urmă, membrele mi se înmoaie și alunec pe lângă perete până la podea.

Nu există nicio îndoială.

Degetele mele ating locul unde le-au atins ale lui cu câteva clipe în urmă. Mă rog, avea mânășă, așa că nu a fost o atingere directă, dar tot se pune, nu?

Abia acum încep să-mi tremure buzele, iar inima să-mi bată haotic.

El a fost.

Cel pe care nu ar trebui să-l doresc.

De la autoarea de bestsellere *USA Today* Rina Kent vine cel de-al doilea volum dintr-o serie de romane întunecate și pasionale, a căror acțiune se petrece în mediul universitar și care au în prim-plan familii mafioate de elită și eroi cu o moralitate ambiguă.

AM FĂCUT O GREȘEALĂ ÎNGROZITOARE!

Fiind o prințesă a Mafiei, am știut de la bun început că soarta mi-a fost deja decisă.

Asta nu m-a împiedicat să merg înainte și să tânjesc după bărbatul nepotrivit.

Creighton King, o belea ambulantă, cu un fizic care te înnebunește.

Este tăcut, visător și, evident, indisponibil emoțional.

Așa că m-am gândit că asta a fost tot.

Până a trezit bestia din mine.

Sunt Annika Volkov, cel mai mare dușman al lui Creighton.

Iar el nu o să se oprească până nu o să mă distrugă.

SAU PÂNĂ NU ÎL DISTRUG EU!

„Mi s-a tăiat respirația – o poveste senzațională! Ori de câte ori Rina Kent scrie o carte, sunt fermecată! Stilul său și personajele complexe și credibile mă subjugă de fiecare dată.”

Kay Daniels Romance

18+

ISBN: 978-606-088-892-5



9 786060 888925

www.edituracorint.ro